

стор.3

ЛИШАЮЧИ МЕЖОВУ

Володимир ФЕДУРК: «Половина нашого життя пройшла в Межовій — служіння, молитви, радості та тривоги. У ту справу було вкладено душу».

стор.4

СІМ ОЗНАК МІСІОНЕРСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Сергій ТАРАСЮК: «У Бога є три глобальні цілі. Перше — це спасти людей».

стор.8

ПОКЛИКАНІ НЕСТИ НАДІЮ

Захід, організований з ініціативи Департаменту благовістя, мав на меті духовне зміцнення, навчання та спілкування.

ГОЛОС НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№8 серпень 2025

виходить з лютого 1991 року

voice.org.ua

ДУХОВНІ ЦІННОСТІ

БУТИ ВДЯЧНИМ

Осінь. Пора збору врожаїв. Коли комори повні добірного зерна та інших дарів природи, дякуємо Богові. Тож у багатьох церквах відбуваються Дні подяки Господеві за врожай, за хліб насущний, за життя... За все дякуємо Богові, адже Святе письмо велить: «Подяку складайте за все, бо така Божья воля про вас у Христі Ісусі» (1Сол.5:18).

День подяки Богові став щорічним традиційним святом, яке по-особливому єднає християн. Адже почуття вдячності від початку закладено Богом у людині. Він хоче чути від нас слова подяки, бачити її вираження в наших учинках, знати, що ми маємо вдячне серце. Апостол Павло писав: «Усе бо для вас, щоб благодать, розмножена через багатьох, збагатила подяку на Божу славу» (2Кор.4:15). Отже, подяки Богові має бути все більше й більше.

Причин дякувати Богові завжди багато. Скажімо, цінністю апостола Павла, як служителя Божого, були спасенні душі, і він писав: «Тому то й ми дякуємо Богові безперестанку, що, прийнявши почуте від нас Слово Боже, прийняли ви не як слово людське, але — як правдиво то є — Слово Боже, що й діє в вас, віруючих» (1Сол.2:13).

Про свої почуття до Господа апостол Павло розповідав Тимофеві: «Я дяку складаю Тому, Хто зміцнив мене, — Христу Ісусу, Господу нашому, що мене за вірного визнав і поставив на службу, мене, що давніше був богозневажник, і гнобителі, і напасник, але був помилуваний, бо я те чинив нетямучий у невірстві» (1Тим.1:12-13). Він розумів, що зміни в його житті відбулися завдяки проявленій до нього Божій милості, за яку часто дякував, та закликав інших християн: «...наповнюйтесь Духом, розмовляючи поміж собою псалмами, і гімнами, і піснями духовними, співаючи й граючи в серці своєму для Господа, дякуючи за все Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа...» (Еф.5: 18-19).

Богові належить подяка від нас насамперед за те, що Він є, що прийшов у наше життя і з Ним ми пов'язуємо своє майбутнє. Апостол Іван бачив, як «...двадцять чотири старці, що на престолах своїх перед Богом сидять, попадали на обличчя свої, та й уклонилися Богові, кажучи: «Дяку складаємо Тобі, Господи, Боже Вседержителю, що Ти є й що Ти був, що прийняв Свою силу велику та й зацарював!» (Об.11:16-17).

Божья любов настільки велика, що Він добре ставиться до всіх людей. Ісус Христос навчав: «Тож любіть своїх ворогів, робіть добро, позичайте, не ждучи нічого назад, — і ваша за це нагорода великою буде, і синами Всевишнього станете ви, — добрий бо Він до невдячних і злих!» (Лк.6:35). У цьому контексті Слова Божого ми помічаємо, що в один ряд із людьми злими поставлено також невдячних, їх виокремлено в певну категорію, яка має негативну характеристику.

Втрата почуття вдячності та її брак не є чимсь новим. Одна із подій, яка сталася ще за часів Ісуса Христа, красномовно про це говорить: «І коли входив до одного села, зустріли Його десять мужів, слабих на проказу, що стали зда-лека. І голос піднесли вони та й казали: «Ісусе, Наставнику, — змилуйсь над нами!» І, побачивши їх, Він промовив до них: «Підійть і покажіться священикам!» І сталося, коли йшли, то очистились. Один же з них, як побачив, що видужав, то вернувся, і почав гучним голосом славити Бога. І припав він обличчям до ніг Його, складаючи дяку Йому. А то самарянин був... Ісус же промовив у відповідь: «Чи не десять очистилось, — а дев'ять же де? Чому не вернулись вони хвалу Богові віддати, крім цього чужинця?» (Лк.17:11-19).

Якщо поглянемо об'єктивно на сучасність, то зробимо висновок, що відсоток удячних Богові людей тепер значно менший, аніж у описаній події.

Невдячність — це один із найгірших пороків людини та гріхів перед Богом, одна з ознак останнього часу, про що апостол Павло писав Тимофеві: «Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошолобні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам не слухняні, невдячні...» (2Тим.3:1-2).

Невдячна людина переважно нечутлива, на все дивиться з позиції матеріальної вигоди. Люди для неї — лише засоби для задоволення її інтересів. Вона навіть зроблене їй добро сприймає з недовірою та підозрою.

У Святому Писанні багаторазово звучить заклик: «Дякуйте Господу, добрий бо Він, бо навіки Його милосердя!» (Пс.105:1, 118:1; 118:29). Якщо ми маємо хліб, воду, одяг, живих та здорових рідних і близьких, можемо бачити, рухатися, думати й приймати рішення, то час дякувати Богові. Завжди та за все Йому дякувати!

Ігор КРОЩУК

ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ

ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ СЕЛА РИКОВИЧІ

25 травня 2025 року відбулося відкриття дому молитви церкви ХВЕ с.Риковичі, яка до того ж відзначила 105 років від дня свого заснування.

Повертаючись із Америки в 1918–1920 роках, куди українці їздили на заробітки, люди везли з собою не лише гроші, за які планували купити землю та інвентар для її обробітку, але й живу віру в Господа Ісуса, яку прийняли, почувши проповідь Євангелії.

Сторінка 2

ІНТЕРВ'Ю З МІСІОНЕРОМ

МІСІОНЕРСТВО ПІД ЧАС ВІЙНИ

Про покликання до служіння, працю на Сумщині під час війни та сучасні виклики християнства спілкуємося з багаторічним місіонером «Голосу надії», пастором церкви «Відродження» в м. Суми Валентином ЯРОШЕНКОМ.

Сторінка 5

ЦЕРКВА СЕЛА РИКОВИЧІ

Початок на 1 стор.

ПЕРШІ КРОКИ

1919 року один із таких емігрантів приїхав і в Риковичі. Це був Федір Кандиба. Він ділився з односельчанами вісткою Євангелії, після чого люди стали на вертатися до Бога. Багато з них були неграмотними, знали лише про ті чи інші релігійні традиції, обряди і звичаї, які поширилися після хрещення Київської Русі. Першими віруючими в селі стали Нестор Божик, Рода Міліян, Мар'яна Парадуха та Марія Шемчук. Хрещення приймали в Пересвицах, на річці, та в селі Трубки. Хрещення звершували брати з Кременця, а також брат Нечипорук із Здолбунова.

Із проповіддю Євангелії приїжджали Іван Зуб-Золотарьов, Андрій Давидюк та інші місіонери. На зібрання ходили здебільшого пішки, відвідуючи й інші села — Привітне, Холопичі, Садів і Зимно.

Першими проповідниками стали Матвій Парадуха, Степан Ярошко з Волиці, Григорій Мельник. А Степан Савчук з с. Волиця навчався на диригента і 1923 року організував хор.

Так помаленьку утворилася община євангельських християн у селі Риковичі. Збиралися спершу в хатах, а то й у клунях селян — тобто там, де було місце. Першим пресвітером став Федір Кандиба, який виконував це служіння понад 20 років.

Усе більш актуально звучало питання будівництва дому молитви. Його звели біля гирла річки Білохи, але на той час це було й приміщення церкви, і житлове приміщення, власником якого був Ярійон.

Василь Хамула допомагав у служінні Федору Кандибі, а заодно був і диригентом хору. До війни люди їздили на заробітки в Південну Америку, і дехто залишився там. Із церкви емігрувало 14 сімей у Аргентину та Парагвай. Серед них і Василь Хамула.

До сьогодні в селі є два цвинтарі. Спершу покійних, які ходили в дім молитви, не дозволяли хоронити на загальному кладовищі, тож християни, які мали свою землю, як-от Чабан, окремі її ділянки віддали для поховання членів протестантських церков. Обряд хрещення теж не вітався, тож його доводилося проводити на річках уночі.

ВИКЛИКИ ВІЙНИ ТА ПОВОЄННОГО ЧАСУ

До війни, зокрема до 1941 року, община мала свій дім молитви, де постійно проводилися богослужіння. Туди приходили люди з усіх навколишніх сіл. І можна впевнено стверджувати, що то був час навернення людей до Бога. Хоча українці жили бідно, але знаходили час для поклоніння Богу: кидали роботу навіть у жнива, щоб увечері (бувало, що й бо-соніж) прийти на зібрання.

Почалася війна — прийшли німці. Публічні богослужіння не проводилися — молилися, хто де міг і як знав. Багатьох людей забрали на фронт, декого — у

Німеччину.

Через три роки після цих подій власник будинку, де збиралися християни, переробив церковне приміщення на житлове, тож проводити богослужіння тепер не було де.

Війна закінчилася. Ярійона забили партизани. Не стало й молитовного дому. Ті християни, як вижили, почали повертатися з війни, з полону і шукати спільності. Вони збиралися з іншими вірянами на хуторах, у домах один до одного. Люди знову стали на вертатися до Бога.

Федір Кандиба, перший пресвітер, після війни згуртував людей — і богослужіння відновилися. Він пережив смерть жінки й одружився вдруге з християнкою з Мелятина, де теж функціонувала євангельська церква. Помер він у 1955 році, проживши 64 роки в Риковичах, де й був похований.

Син Федора Кандиби Іван теж служив Богу, він перейняв віру батька, а згодом це зробили й онуки, які в майбутньому теж стали пасторами.

Повернувшись із німецького полону, Володимир Шемчук перейняв пасторське служіння в Риковичах після Федора Кандиби. Його дружина Марія була однією з перших, хто прийняв вістку спасіння. Чоловік понад 20 років благословенно служив Богу й людям і трагічно загинув унаслідок аварії в Павлівці 1966 року.

ПОШИРЕННЯ ЄВАНГЕЛІЇ

Після війни повернулися з фронту брати, які ще до війни пообіцяли Богу чисту совість під час таємного хрещення, яке звершував Федір Кандиба в Трубах на річці. Ці чоловіки, зокрема Василь Петренко і Улян Секунда, проповідували й несли вістку спасіння іншим людям. Улян Секунда щиро-сердечно відкрив свій дім для проведення зібрань. Хоча його сім'я із 10 людей жила у двох кімнатах, де було тісно й незручно, але ніхто не нарікав, вони раділи

й в Рівненській та Тернопільській областях. Про музичне служіння церкви почув місіонер Василь Давидюк із Канади, який у 1970-х роках приїхав у Риковичі та подарував музикантам нові інструменти. Духовий оркестр служив під час похоронів і весіль аж до повномасштабного вторгнення 2022 року.

ДІМ МОЛИТВИ

1984 року церква обрала нових молодих дияконів Олексія Вакулюка з Переславич, Андрія Дормофала з Волиці та Володимира Петренка з Рикович. Дім, у якому тоді збиралася церква, вже опустів: діти повиростали, порозходилися. Тож поступово, кімнату за кімнатою Степан і Лідія Джиготи віддавали для зібрань, а згодом і взагалі переїхали жити в сусідню хату.

Було вирішено реконструювати будівлю — спільними зусиллями підняли дах, зробили балкон. До речі, цей дім стоїть і донині.

УТВОРЕННЯ НОВИХ ЦЕРКОВ

1988 року прийшла свобода для віросповідання. Християни стали будувати молитовні будинки у своїх селах. І з церкви села Риковичі утворилося 5 общин. Першими відійшли віряни з Волиці, потім із Трубок, Мелятина, Старопорицька й Орища. Усі побудували церкви. Також звели храми в Павлівці, Жашковичах та Іваничах. До речі, церква в Іваничах утворилася на базі риковицької общини.

Володимир Петренко, який тоді виконував служіння диякона в Риковичах, згуртував і очолив церкву в Локачах, де побудували великий молитовний будинок.

Микола Секунда, який виконував пасторське служіння впродовж 17 років, передав служіння через хворобу. Він помер 10 квітня 2001 року в 62-річному віці. 18 березня 2001 року на пасторське служіння церква вибрала Степана Васильовича Джиготу, який до сьогодні служить Богу та 65 членам церкви. Дияконами стали Петро Секунда й Віталій Лаць. Згодом дообрали дияконів — Ярослава Вакулюка, Анатолія Вакулюка, Олександра Остратюка та Вадима Лаця.

БУДІВНИЦТВО

Хаті, у якій збиралися, було понад 95 років, тож постало питання, що робити з нею далі. У старому приміщенні не було класу для недільної школи. Одна з перших учительок, Зінаїда Джигота, водила дітей у сусідній будинок, що було незручно. Тож стали думати про те, щоб звести нову будівлю. Витрати були для громади не під силу, тож про свої плани християни говорили Богові.

У 1990-х роках у село з Америки приїхав колишній пастор і диригент Риковицької церкви Василь Хамула. І він сказав: «Я хочу, щоб у селі був новий молитовний дім, шукайте місце і проект — я допоможу». Християни радо взялися до діла — за-позичили проект у церкви села

Журавники. Та... брат Василь раптово помер. Але не помер Бог. Господь потурбувався про Риковичі, і з Його допомогою церква побудувала нове приміщення майже на тому ж самому місці, де стояв найперший дім молитви. І дотепер через садок, біля витoku річки Білохи, видніється старий дім молитви як реліквія, як згадка про перших християн у нашому селі, які щиро увірували в Христа 105 років тому.

...Колись над селом пролітали пасажирські літаки в бік Польщі. Селяни чули історії, що бували випадки відкриття багажного відділення, коли всі цінності падали на землю. Одного разу, коли пролітав черговий літак, на нього дивився маленький Богдан. Я запитав його: «Що б ти зробив, якби біля тебе впала валіза з грішми?» Він не задумуючись сказав: «Ми б почали будувати молитовний дім». Ця відповідь надихнула нас ще наполегливіше молитися за цю справу.

Минули роки — і сталося чудо, яке підтвердило: Бог чує молитви! Сім'я Анатолія й Надії Данилюків, від'їжджаючи в Америку, продала церкві свій дім. А 8 лютого 2018 року вони приїхали в село й дали конверт із грішми для зведення нового приміщення церкви. Ніхто не думав і не гадав, що це питання так вирішиться. Та щира подяка Богу і їм за те, що спонукали нас почати будівництво.

Сільська рада, при сприянні голови ОТГ Андрія Степановича Сапожника, виділила нам ділянку для будівництва. 20 грудня 2019 року ми вже мали всі потрібні документи. Молодь прийшла на допомогу. Олександр Остратюк, Вадим Лаць та Леонід Секунда склали приблизний план робіт, а проєкт майбутнього приміщення продумав Андрій Трофімук.

Із допомогою Бога й братерства та під керівництвом Євгена Тихоновича Мельничука з Луцька, який організував роботу і сформував бригади, 4 грудня 2020 року нам вдалося повністю закінчити фундаментні роботи. 2 квітня 2021 року було покладено перші рядки цегли, про яку подбав Юрій Стадницький, а 31 грудня того ж року в новому приміщенні зробили перше зібрання.

Допомагали активно і свої, і чужі. Сестри-господині ніколи не відпустили робітників голодними. Багато бригад, які приїжджали здалека, не брали плати за роботу і за дорогу. Хтось мовився, хтось приносив харчі, продукти, фінанси. Багато людей допомагали з-за кордону, з інших церков. Хтось жертвував безпосередньо на котельню чи на підвіконня, хтось — на сход, хтось на лавки, меблі чи на світильники. Бог зробив серця людей небайдужими.

А маленький Богданчик, вирішивши, пройшов підготовку в Польщі й упродовж двох із половиною років день у день зі своїм братом Леонідом був організатором будівництва та відповідальним за нього.

**З розповіді
Петра СЕКУНДИ**

МІСІОНЕРСЬКА ПОШТА

ЛИШАЮЧИ МЕЖОВУ...

Через війну ми змушені були виїхати з Межової. Довелося залишити будинок, де проживали, дім молитви, який так важко будували... Так шкода! Половина нашого життя пройшла в Межовій — служіння, молитви, радості та тривоги. У ту справу було вкладено душу. Але ворог настільки близько підійшов до нашого селища, що лишатися надто небезпечно. Навколишні села повністю розбиті, а тепер взялися і за Межову. Знищують усе, не шкодують нічого. Поцілили і спалили дитячий садок, заправку... Обстрілюють машини не тільки військових та волонтерів, але й цивільних, навіть швидкі допомоги, житлові будинки, магазини, церкви.

Слава Господу, всі брати і сестри нашої церкви живі та здорові. Роз'їхалися по різних кутках України, ми з усіма підтримуємо контакт. Звісно, нелегко починати життя з нуля далеко від рідного дому — у кожного свої випробування. На новому місці довелося проходити адаптацію і нам, і нашим дітям. Знайомимося з місцевими звичаями, традиціями і куль-

турою. Будуємо соціальні зв'язки. Знайомимося з людьми та владою. Молимося, щоб Господь благословив нашу працю в с. Воронів, де ми зупинилися.

Насамперед вирішили започаткувати у Вороніві знайоме нам служіння — роздавання хліба. Звернулися до соціальної служби, і нам надали списки малозабезпечених — пенсіонерів, людей із інвалідністю, сім'ї у

складних життєвих обставинах. Із багатьма вже познайомилися, декого відвідали, поспілкувалися. Провели захід соціального характеру, який викликав у людей здивування та вдячність.

Молимося, щоби Бог зупинив кровопролиття на нашій землі та дав мир!

Володимир ФЕДУРК,
Волинська область,
уриков з листа

ЯК ПРОСТЕ "ДЯКУЮ" ВРЯТУВАЛО ЖИТТЯ

Тепер, окрім праці в Петропавлівці, підтримуємо служіння в селищі Межова. Фронт наблизився, тож пастор і майже вся церква виїхала. Лишаються ще кілька членів громади. На жаль, ситуація непростя. Сім'ї з дітьми примусово евакуюють. Військові підрозділи відійшли з Межової. Селище поступово пустіє. Люди в тривозі. Більшості з них немає куди їхати. Їхній біль ранить моє серце. Інколи просто плачу перед Господом. Там дуже гарний дім молитви, недавно збудований. Буде дуже шкода, якщо він опустіє і його зруйнують. Молимося за нашу країну та наш край. Продовжуємо вірити та надіятися, що Господь зупинить це беззаконня.

Підтримуємо наших захисників. При домі молитви можна помитися, попрайти білизну, за необхідності переночувати або лишитися на кілька днів. Якось в нас зупинився один військовий, а на наступний день каже: «Дзвонив до мами і розповів, що мене прийняли віруючі в домі молитви.

Мама передавала привіт і дякувала». Потім додав, що його мама теж віруюча і що для нього це свідчення Божого піклування.

Відвідуємо військових, які ближче до фронту. Їдемо, щоб сказати «дякую», пригостити смачною їжею та помолитися за них. Один капелан розповів історію, як просте «дякую» врятувало життя. В однієї захисниці чоловік із дітьми виїхав за кордон. Із часом розірвав всякі стосунки з нею. Жінка втратила можливість спілкуватися з дітьми. На фоні війни та сімейної трагедії виріши-

ла покінчити з життям. Зайшла в магазин купити горілки, щоб мати сміливість вчинити задумане. Стоячи на касі, відчула, як хтось ніжно взяв її за руку. Овернула й побачила маленьку дівчинку, яка, дивлячись їй в очі, сказала: «Тьотю, дякую, що ви мене захищаєте!» Уся в сльозах вона пригорнула дитя до себе. Обіймаючи дівчинку, вона обіймала життя, яке поверталося в її серце.

Валентин МОІСЕЄНКО,
Дніпропетровська область,
уриков із листа

МІНІ-ПРОПОВІДЬ

РОЗІГРІВАЙ БОЖОГО ДАРА

«З цієї причини я нагадую тобі, щоб ти розгрівав Божого дара, який у тобі через покладання рук моїх» (2Тим. 1:6).

Є різниця між тліючим вугіллям і жарким полум'ям палахкого вогню. Тліючий вуглик нікого не зігріє і нічого істотно не змінить.

— Убога та рідкісна молитва не дасть тобі близьких стосунків із Богом.

— Біблія раз на тиждень не зробить тебе сильним у вірі.

— Духовне життя, яким ти злегковажив, не буде плодо-

носним.

— Коли ти не звертаєш уваги на спонування від Святого Духа, то згодом їх не буде.

Світ робить усе, щоб згасити вогонь у серцях Божих дітей або хоча б не дати йому розгорітися.

Слідкуй за тим, що гасить твою віру, молитву та твоє поклонання.

Розпали вогонь свого дару! Нехай твоє духовне життя стане більш глибоким, гарячим і плодоносним!

Павло ФЕДУРК, Єрусалим, Ізраїль

НОВИНИ ЦЕРКОВ ХВЄ ВОЛИНИ

27 липня відбулося урочисте зібрання в церкві «Свята Трійця» м. Луцьк, на якому на пресвітерське служіння було рукопокладено **Андрія Миколайовича Сахнюка**.

27 липня відбулося рукопокладення в церкві с. Лісове на служіння пресвітера — **Власика Віктора Марковича**, а на служіння диякона — **Коренюка Романа Анатолійовича**. Священнодію звершували старший пресвітер ВО УЦХВЄ, єпископ Близнюк М. І., пастор церкви с. Підгаття Мельник Д. Т. та пресвітер церкви с. Кам'януха Татюк М. О.

27 липня в церкві с. Бережниця під час членського зібрання було обрано нового пресвітера церкви — **Смітюха Сергія Федоровича**.

10 серпня в церкві села Одерати відбулося рукопокладення на пресвітерське служіння **Михальчука Петра**, а на дияконське — **Ващука Владислава** та **Стасюка Олександра**. Священнодію звершували Петро Рибак, заступник пресвітера ВО УЦХВЄ; Сергій Бас, заступник старшого служителя; Степан Климчук, член обласної ради; Павло Шило, пастор церкви містечка Олика; Микола Сич, пастор церкви с. Грем'яче; Василь Чижук, пастор церкви містечка Ківерці.

10 серпня в церкві села Краснилівка рукопоклали на пресвітерське служіння **Сушацького Степана Васильовича**. Рукопокладання звершували Паламарчук В. І., Карпович П. Д., Городюк Я. В., Мацик А. І., Оліферчук С. І.

СЕМІНАР

СІМ ОЗНАК МІСІОНЕРСЬКОЇ ЦЕРКВИ

У Бога є три глобальні цілі. Перше — це спасти людей. Далі Бог прагне, щоб спасенні люди були духовно зрілі й духовно сильні. І третя мета — Божих людей, які стали зрілими й сильними, Господь хоче залучити до духовної праці.

Стаючи більш зрілими духовно, ми усвідомлюємо, що сьогодні у світі є найглобальніша проблема, яка стосується кожного чоловіка, жінки, дитини, — це проблема гріха. І тому найголовніша наша мета перегується з Божою — це спасіння людства.

Бог придумав для цього унікальний план. І ми учасники цього плану. Бог обрав собі прекрасний інструмент і назвав його церквою. І за допомогою церкви Бог звершує свою місію у цьому світі. Ми розуміємо, що поки церква на цій землі чекає тріумфального приходу Ісуса Христа, на її плечах лежить завдання — благовістити Євангелію, приводити грішних людей до спасіння.

Яка ж вона — справжня місіонерська церква? Пропоную розглянути сім її ознак.

МЕТА, ЯКА ВІДПОВІДАЄ БОЖІЙ МЕТІ

Перша ознака місіонерської церкви у тому, що вона спрямовується конкретною метою. Тож нам дуже важливо розуміти, яка мета церкви — для чого Бог створив церкву в тому чи іншому місті. Коли ми, молоді місіонери, із запалом стали відкривати нові церкви в Брусилівському районі на Житомирщині, то підраховували, що тут є 37 населених пунктів, у яких діє чотири православних церкви та одна невеличка баптистська церква. Спочатку нашою головною метою було донести Євангелію в кожен дім. І зрештою створили церкву в Брусиліві, яка стала зростати. І в інших населених пунктах, де ми працювали, стали гуртуватися люди, слухати Боже слово й наворачтатися до Господа. І якось у нас виникло запитання: для чого Бог створив церкву в Брусиліві, яка у Нього мета?

Після певних роздумів ми для себе окреслили, що насамперед Бог створив церкву, щоб ми прославляли Його своїм життям, своїм покликанням, своїми дарами та талантами. Далі вималювався ще один складник цієї мети — щоб кожен мав можливість чути проповідь Євангелії не один раз, а на постійній основі. І саме люди, які повернулися до Господа, покликані цю Євангелію проповідувати іншим людям.

ВИМІРЮВАНІ ТА ВТІЛЮВАНІ ЦІННОСТІ

Цінності — це фундамент місіонерської церкви. Якщо перша ознака каже про те, що життя без мети минає хаотично, то друга істина стверджує, що люди, які мають певну мету, можуть рухатися неправильно, якщо опираються не на ті цінності. Цінності нам допомагають досягнути тої чи іншої цілі правильним шляхом.

І одна із головних цінностей місіонерської церкви — це особисті стосунки з Богом. Їх ми ви-

будовуємо завдяки щирій молитві та вивченню Божого слова. І коли вибудована ця вертикаль взаємин із Богом, то отримуємо й хорошу горизонталь — здорові стосунки з ближніми. Тобто перші дві цінності кажуть нам про те, якими ми маємо бути, який плід духа маємо приносити у своєму житті. У Посланні до галатів йдеться про цей плід духа — «любов, радість, мир, терплячість, доброта, милосердя, віра, лагідність, стриманість» (Гал.5:22–23). Отримати такий прекрасний плід ми можемо тоді, коли Божий Дух діє на наш дух. І з цим плодом в нас інші будуть бачити, що ми учні Христові.

Наступна сфера цінностей окреслює те, що ми маємо робити. Дуже важливо навчити церкву ділитися своїм особистим свідченням про Ісуса Христа на кожному місці. Свідчити для мене означає — розповідати, що я бачив чи що чув або що пережив — що у моєму житті зробив Господь. І так ми показуємо реальність Ісуса Христа в нашому житті людям, які не знають Бога.

Кожен із нас також покликаний реалізувати особисті духовні дари й таланти. І завдання служителів допомогти розкрити їх, навчити людей, як і де вони можуть служити відповідно до того, якими здібностями володіє кожен.

Варто згадати про цінність благодійності, яка відкриває світу Божий і наш характер — дбати про інших. Велику цінність має також і освіта, яка відкриває нам нові горизонти у вірі та служінні. Освічена церква — це сильна церква, люди розуміють своє служіння і можуть реалізовуватися для слави Божої.

КОЛА ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Третя ознака місіонерської церкви — це кола відповідальності. У Діях ми читаємо: «Та ви приймете силу, як злине на вас Дух Святий, і будете моїми свідками в Єрусалимі, Юдеї, Самарії і до краю землі». Єрусалим — це сфера відповідальності церкви на рівні населеного пункту, Юдея — це наш район, область. Самарія — це люди, які з нами не спілкуються або навіть і недоброзичливі ставляться до нас. І край землі — це дійти до краю своїх можливостей. Для когось край землі — це сусідня вулиця, сусідній населений пункт, а для інших — це Індія, Америка, Африка, куди хри-

стіяни також ідуть для того, щоби і там благовістити Боже слово.

Кожна церква зобов'язана взяти на себе відповідальність за те чи інше коло. Часто ми себе і своє служіння Богу обмежуємо чотирма стінами церковного приміщення. Це не та модель церкви, яку передбачав Ісус Христос. Звісно, важливо збиратися, щоби будувати себе, прославляти Господа, чути певні божественні істини від Нього, але робити це треба для того, щоб втілювати ці істини у своє життя — щоб служити іншим, тому що в стінах дому молитви ми проводимо декілька годин на тиждень, а решту часу — за його межами. І ми наділені Богом чудовим повноваженням — бути Його свідками там, де ми живемо, де працюємо, де ми дотичні до тих чи інших людей.

ВЗАЄМОЗАЛЕЖНЕ ЛІДЕРСТВО

Четверта ознака місіонерської церкви — взаємозалежне лідерство. Писання каже, що Бог поставив одних апостолами, інших — пророками, ще інших — проповідниками доброї вістки, а тих — пастирями та вчителями, щоб вдосконалити святих для діл служіння, для збудування тіла Христового (див. Еф.4:11–12). І це не ієрархія служінь, це платформа, на якій кожне служіння важливе.

У церкві є різні види служіння — і в цьому краса церкви. Та дуже важливо, щоб одне служіння не звеличувалося над іншим. Бог хоче, щоби була гармонія в різноманітності. Церква за Його задумом — це єдність Божих людей, які відрізняються один від одного, але разом утворюють велику, потужну, злагоджену команду, яку Бог створив і наділив різними дарами, щоб могли доповнювати один одного і прикрашати своїм життям і служінням учення Христове.

Кожен член команди — особливий. Та архіважлива підтримка один одного. Писання каже: «Носіть тягарі один одного», а також любіть один одного, служіть один одному, допомагайте один одному. Це Божі заповіді, які дають нам сили, наснаги правильно розуміти та звершувати служіння, щоби була гармонія і Господнє благословення.

НОВІ ВІДРОСТКИ

П'ята ознака місіонерської

церкви в тому, що вона пускає нові відростки. Яскравий образ цього — кущик полуниці, який відкидає вусики довкола себе з зародками нового кущика. І як тільки молодий кущик починає житися речовинами із землі, цей вусик відсихає.

У все живе Бог заклав функцію розмножуватися. Це було однією з перших заповідей для людства. І церква — живий організм, тож у її природі закладена місія розмножуватися, поширюватися.

Та, на превеликий жаль, у багатьох місцях, коли утворюється нова церква й відокремлюється від іншої, звучить слово «розділяється» у негативному сенсі. Але це неправильний підхід, бо в природі церкви має лежати ідея розповсюдження, розмноження.

Церква в нас невелика, і я розумію, що вона не буде мегацерквою, тому що ми зацікавлені в тому, щоб церков було багато. Ми маємо бажання, щоби щороку від нашої церкви утворювалася нова церква. За це ми молимося, готуємо кадри, команди. Також перед собою я ставлю завдання — за рік привести до Бога як мінімум двоє-трьох людей. Не просто помолитися за їхнє покаяття, а привести до духовної зрілості, щоб вони, прийнявши водне хрещення, стали гідними членами церкви.

Молюся також за нових служителів, у яких можна вкладати, навчати, готувати на діло служіння, щоб вони могли працювати для утворення нових церков чи служінь, щоби Церква Божа росла й розвивалася. Нива велика — дуже велика. А проблема та ж, що була й за часів Христа, — працівників мало, їх і тепер не вистачає. Тому Христос дає нам таке повеління: моліть господаря живих, щоб вислав працівників на ниву свою.

АНТІОХІЙСЬКІ ЗВ'ЯЗКИ З ІНШИМИ ЦЕРКВАМИ ТА БРАТСТВОМИ

Шоста ознака — це антіохійські зв'язки. Будь-яка церква самостійно не в спроможності виконати місію Бога, адже в нас не вистачає сил, кадрів, ресурсів, щоби звершити те, що Бог запланував. І оскільки ми учасники Божої місії, то дуже важливо нам будувати партнерські стосунки.

У Діях апостолів, із 11-го до 13-го розділу, читаємо, що багато

членів єрусалимської церкви були розпорошені. Деякі з них проповідували Євангелію, інші — ні. Та ось вони дійшли до Антіохії. Стали проповідувати — а там покаяття, пробудження. Почувши про це, єрусалимська церква відправила туди Варнаву. І знову до цієї церкви додається чимало людей. Єрусалимська церква розуміє — пробудження в Антіохії, тож посилає туди учителів і пророків. Знову Господь збільшує спасених кількісно — будує церкву свою. Агав пророкує, що голод на всій землі скоро настане. І антіохійська церква приймає рішення підтримати єрусалимську, відправивши через Варнаву і Савла допомогу туди.

Згодом бачимо, що вони, керуючись Духом Святим, відділяють Варнаву і Савла на служіння. Їх благословляють на ту справу, яку Бог для них визначив, постять, моляться за них. І ті пішли в інші міста, де проповідували та створювали церкви.

І оця взаємодопомога, взаємопідтримка вкрай потрібна всередині нашого братства — підтримка кадрами, матеріальна підтримка, духовне підбадьорення. Нам також потрібно вибудувати партнерські стосунки з іншими конфесіями, насамперед тими, які ближчі по духу, тому що місія церкви набагато більша, ніж ми можемо самотужки охопити. Тож зі свого боку ми маємо протягувати руку спілкування іншим. Мені, наприклад, приємно було співпрацювати в Житомирському шпиталі для військових з православними. Ніколи не доводилося так працювати. Але в шпиталі дуже гарно це нам вдалося. І такі можливості нині безліч. Тому варто вибудовувати ці взаємостосунки, якщо вони слугують розширенню місії Бога.

ТЕЛЕСКОПІЯ

Сьома ознака місіонерської церкви — далекоглядність. Це здатність місіонерської церкви бачити те, що інші не бачать. Ця здатність дуже важлива, бо дає нам змогу, наче в телескоп, детально бачити потенціал того чи іншого місця або громади, яких поки що нікому не видно. Це особливий погляд на звершення місії Бога на землі. Це бачення, як розширитися за межі своєї місцевості, розширити Боже царство. Ми маємо дивитися очима віри на майбутнє. І головним фокусом у цьому мають бути неспасенні люди.

Тож ми повинні правильно зорієнтуватися, враховуючи всі зазначені істини, щоб чітко зрозуміти, що в цей час ми маємо робити, куди спрямовувати церкву, куди рухатися, щоби бачити на декілька кроків уперед. Христос гряде! Він дав нам нині завдання, яке ми маємо виконати, чекаючи Його тріумфального повернення за Церквою, — благовістити Євангелію світові, що гине, і показати йому, Який наш Бог.

Сергій ТАРАСЮК, заступник директора місії «Голос надії»

ІНТЕРВ'Ю З МІСІОНЕРОМ

МІСІОНЕРСТВО ПІД ЧАС ВІЙНИ

ПОЧАТОК СЛУЖІННЯ

— Ти розповідав, що навернувся до Бога в 10 років. Це при тому, що твої батьки були невоцерковлені. Як так вийшло?

— Я виростав у християнському оточенні — у с. Чабель Рівненської області. Там не так давно з'явилася православна церква, раніше були тільки протестанти. Із 1000 жителів 900 були п'ятдесятниками (реєстрованими та нереєстрованими). Були віруючими моя бабуся, двоє тіток. А ще — двоє моїх найближчих друзів. У класі — більшість дітей із віруючих сімей. Тому в мене практично не було виходу (сміється).

Я щиро навернувся до Бога на одному зі святкових богослужінь. Приїхали гості — і зробили заклик до покаяння. І тоді вийшли перед кафедру дуже багато дітей, серед яких був і я. Святий Дух торкався сердець, усі плакали. Мені тоді було 10 років. А за батьків я став молився ще за кілька років до цього моменту. І невдовзі вони теж прийшли до церкви.

— **Що тобі довелося робити в житті, поки не став служителем?**

— Після 9 класу я планував навчатися на тракториста. Але коли мені було 15, батьки переїхали в Сумську область як місіонери. Мені довелося їхати з ними, хоча дуже не хотів. Після закінчення школи батько наполягав, щоб я вступив в КБІ. Там відбулося моє формування.

Я ніколи не хотів бути пастором, бо знав життя свого батька — як це непросто. Бачив себе скоріш благовісником. Але після навчання, коли формувалася команда, щоб їхати на служіння, мені запропонувати бути пастором. Фактично так склалися обставини — комусь потрібно було взяти відповідальність. Хоча не мав якогось особливого відкриття, не чув голосу з неба, я погодився. А вже згодом отримав внутрішнє підтвердження цього рішення.

— **Яким було місіонерство в ті роки? Які напрямки були найбільш актуальними?**

— 2000 року ми мали кілька великих евангелізацій у домі культури. Пам'ятаю, надрукували 5000 запрошень і рознесли їх у 9-поверхівках. Якраз у той період не працювали ліфти, і доводилося ходити пішки з великими рюкзаками, набитими листівками. Наклеїли по місту афіші. На першу зустріч прийшли 83 людини, 14 із них вийшли на покаяння. Ми відразу їх запросили на більш вузьку зустріч, але її відвідали лише двоє. Крім того, благовістили в парках, співали під гітару. Потім відкрили клуб «Суперкнига», стали проводити заняття, на які збиралося багато дітей. Через них згодом приходили до церкви й батьки. Напевно, саме служіння дітям зрештою дало найбільший ефект. Ще один із дитячих проєктів — «Big Day». Це кількадевні майданчи-

ки в різних районах міста. Діти збігалися, і ми проводили різні активні ігри. А на завершення — біблійну програму. Також регулярно відвідували притулок для літніх людей. Проводили профілактику шкідливих звичок по навчальних закладах. Якось попросили в місії «Христос в кожний дім», яка транслювала на радіо та ТБ християнські програми і вела листування з глядачами, контакти людей у Сумах і адресно відвідали охочих. І були люди, які прийшли до церкви. Також робили іміджеву рекламу: розміщали на дошках для оголошень смайлики з текстом, який щоразу змінювався, щоб логотип церкви ставав впізнаваним у місті. Приїжджали команди зі Словаччини із львівською молоддю, проводили вуличні евангелізації. Ось така була праця в той час.

СУМЩИНА ПІД ЧАС ВІЙНИ

— **Як змінилося служіння в 2014 році, коли почалася війна на Донбасі?**

— Північ Сумщини раніше була дещо проросійською, але в Сумах, хоча велика частина населення розмовляла російською, настрої завжди були проукраїнськими. 2004 року тут відбулася Революція на траві — протести проти об'єднання трьох університетів, що було політичним рішенням тогочасної влади з метою контролювати студентів у період виборів. Акція мала успіх і зрештою стала прикладом для Помаранчевої революції. Тож громадянське суспільство тут активне. Відповідно і в 2014 році люди майже одностайно підтримали Революцію гідності.

2014 року в Сумах почалася Міжконфесійна молитва на центральній площі, яка відбувалася щоденно аж до пандемії і повномасштабного вторгнення. А щонеділі робили велике Молитовне віче — до 400 учасників. Тепер майже всі церкви щодня моляться за Україну в домах молитви або онлайн. До

речі, Суми наступними після Києва стали проводити молитовні сніданки з участю представників влади.

— **Коли розпочалася велика війна, ви з сім'єю були у від'їзді й тривалий час відрізаними від Сум.**

— Ми саме поїхали в Карпати на конференцію. Повертатися назад було небезпечно, адже Суми оточили. Дехто пробував якось проїхати, але іноді машини розстрілювали, люди гинули. У березні зробили «зелений коридор» — і більша частина населення міста, у тому числі більшість людей нашої церкви виїхали.

Десь за два тижні до повномасштабної агресії ми скликали членське зібрання й обговорили наші дії у випадку російського наступу. Зробили запаси води, продуктів, палива тощо. І зрештою це дуже допомогло. Перші дні я був на телефоні — обдзвонював та підбадьорював усіх членів церкви. Потім активно долучився до волонтерської діяльності. Гуманітарну допомогу доставляли в Ромни, де мій брат служить пастором. А вже звідти передавали в Суми. Також приймали наших біженців на Львівщині. Повернулися додому ми з сім'єю десь аж у травні.

— **Як змінилося ваше життя та служіння під час війни?**

— Ми живемо на окраїні міста, де є стратегічні об'єкти, тому неподалік часто бувають прильоти. Наш будинок уже пішов тріщинами, навіть було, що вікно вилетіло. Вікно ми вставили, а ремонту не робимо, тому що немає сенсу. Загалом життя стало непевним і тривожним. Постійні обстріли напружують і дітей, і дорослих. Є люди в церкві, у яких погіршилося здоров'я під час війни.

Щодо служіння, то, звісно, зараз немає великих публічних акцій. Зосереджені більше на внутрішньочерковній роботі. А також відкрили Денний центр,

через який проходять близько 100 дітей щотижня. Дехто з їхніх батьків уже прийняв хрещення.

— **Що для тебе було найбільшим чудом за час війни?**

— На цей момент найбільше чудо — що серед членів церкви немає загиблих. Ні серед цивільних, ні серед військових (дехто з нашої церкви служать у ЗСУ). Якщо й були певні поранення, то незначні. Минулої осені ракета впала в житловому районі, були жертви. Там живе одна сестра з нашої церкви. Ми приїхали й забрали її з дітьми до себе, вони жили в нас деякий час. Коли були ще біля її будинку, оголосили, що летить друга ракета. А там зібралось багато людей — приїхали допомагати, забрати своїх рідних. Сотні машин. Але, дякувати Богу, вона не долетіла, упала десь на прикордонні.

— **Під час війни з'явилися деякі нові служіння — зокрема біженцям, військовим та їхнім родинам. Чи можете поділитися своїми думками щодо цих напрямків?**

— На початку ми дуже багато допомагали біженцям — церкви роздавали тисячі тонн продуктів. Оскільки прикордоння евакууються, у Сумах досі велика кількість переселенців. Але тепер ми значно призупинили гуманітарне служіння — проводимо тільки час від часу або відповідаємо на конкретні потреби. Тому що, по-перше, вже немає такої критичної необхідності, а по-друге, багато людей прямо «підсіли» на безкоштовне — звикли брати, навіть якщо в них уже вдосталь. Натомість, виокремилися такі люди, які кажуть: «Для нас набагато важливіше Боже Слово і моральна підтримка, ніж гуманітарна». І я вважаю, що церква має сприятися в суспільстві саме як пункт духовної допомоги, а не матеріальної.

Щодо військових — ми молимося за них, благословляємо, збираємо пожертви на

різну амуніцію. Також провели кілька заходів для родин військових. Постійно спілкуємося з нашими братами, які служать. Коли вони приїжджають у відпустку, завжди кличемо їх на сцену, дякуємо. Приємно отримувати подячні листи від їхнього командування за патріотичне виховання й позицію церкви.

СУЧАСНІ ВИКЛИКИ

— **Які, на твою думку, найгостріші виклики має тепер церква?**

— Насамперед, величезний дефіцит служителів і взагалі братів. Хтось виїхав із сім'єю в безпечніші регіони або за кордон, когось мобілізували. Напевно, це найбільша проблема, адже люди — найбільша цінність. Не завжди є на кого покластися в організації служіння. Але поки що якось справляємося.

— **Які виклики місіонерського служіння?**

— Уже тепер виникають і виникатимуть питання взаємостосунків із військовослужбовцями. Якось я був на конференції служителів і в готелі познайомився з військовим. Він каже: «Дивлюся на ваш з'їзд і трошки мене це зачіпає — стільки чоловіків, я би з вас нормальну таку бригаду зробив!» Люди, які воювали, завжди будуть ставитися до тих, хто відсидівся в тилу, із недовірою. Я розповів, що два мої брати служать, про допомогу, яку надає церква. Загалом гарно поспілкувалися. Але повернути довіру буде не так просто. Тому дуже важливо, яку позицію займає церква в спілкуванні з військовими та їхніми родинами. Ще один виклик — душеопікунство військових. Готовність прийняти й лікувати їхні душевні рани.

— **Ти часто служиш на молодіжних заходах у Україні та за кордоном. Як війна впливає на молодь?**

— По-перше, дуже багато молоді виїхало, і, на жаль, дехто виїхав незаконно. Ще можна зрозуміти тих, хто зробив це через страх війни. Але дехто погнався за перспективою «світлого майбутнього» в США чи Європі, лишивши своє служіння й покликання в Україні.

— **Як спікер на теми сімейного служіння, що б ти назвав найактуальнішими викликами в цій сфері?**

— На жаль, християни стали розлучатися — частіше, ніж раніше. Війна розділила багато сімей, принесла важкі випробування. Тому важливо використовувати кожну можливість, щоб підтримувати зв'язок, не розлучатися надовго. Інші виклики — сирітство, неповні сім'ї, загалом нестача чоловічого населення. Церква покликана реагувати на всі ці питання, нести надію, морально і практично підтримувати людей.

Розмову вів Дмитро ДОВБУШ

МІСІОНЕРСЬКА ПОШТА

"А МИ ЩЕ НЕ ВСТИГЛИ ПОЧИТАТИ ЄВАНГЕЛІЮ!"

Наші брати-гедеонівці від початку 2025 року відвідали 425 навчальних закладів у Україні й подарували 69908 Нових Заповітів. В актових залах звучала проповідь Євангелії. Коли лунала сирена, спускалися в сховище і благовістили там.

Літо — час дитячих програм. Оскільки наша область прикордонна, це ускладнює служіння. Заходи часто перериваються повітряними тривогами, доводиться ховатися з дітьми в шкільні укриття. Коли ми приїхали допомогти провести програму в м. Буринь, перше, що почули — вибух. Спустилися в бомбосховище, де було 110 дітей. Мали хороший біблійний урок, рукоділля, ігри, навіть трохи спортивну активність. А діти все запитували: «Чи будуть гірки?» Бо ми завжди привозимо надувні гірки. Ми відповідали: «Надіємося, що Бог дозволить ще й пострибати на гірках». Наприкінці подарували кожному Новий Заповіт. Діти відразу стали роздивлятися та читати. А коли потрібно було продовжувати програму, вони вигукнули: «А ми ще не встигли почитати Євангелію!» Один маленький хлопчик років 5 сказав: «А нагадайте, як потрібно звертатися до Бога». Заради таких слів хочеться знову та знову проводити зустрічі з дітьми.

Один із заходів мали в домі молитви, було до 60 дітей. У нас у місті вже не так просто провести дитячу програму, тому іздимо допомагати в інші населені пункти. Адже маємо команду та все необхідне.

Час від часу проводимо євангелізаційні служіння в будинку для літніх людей. Останнього разу була особливо тепла атмосфера. Люди піднімали руки та просили прощення в Ісуса Христа. Дехто зі слізьми на очах просив: «Приходьте до нас ще!»

Мали нагоду благовістити в Польщі. Тепло — на вулицях і площах багато людей. Було багато гарних зустрічей. А через деякий час Саша з братами-місіонерами відвідали з Євангелією Польщу, Німеччину, Нідерланди. Також Саша постійно виїжджає з дітьми благовістити в Сумській та Чернігівській областях. На ринках багато людей продають, купують... І це гарне місце, щоби поспілкуватися.

Відвідуємо лікарні. Дуже цікаві зустрічі бувають у таких місцях. Люди втомлені, змучені, шукають виходу. Спрямуємо їхній погляд на Бога, даруємо Нові Заповіти. В одній із палат лежало шість жіночок. Вони запитували: «Як нам знаходити місця в Біблії?» А потім сказали: «Будемо сьогодні разом читати Євангелію!»

Богослужіння відвідують нові люди. Більшість із них прийшли під час війни. Дехто вже прийняв хрещення, дехто планує.

Мали можливість відвідати богослужіння в прикордонні. Дім молитви стоїть за 500 метрів від кордону з Росією. Там дуже небезпечно, багато розбитих будинків. Люди збираються в маленькій квартирі однієї сестри — два потоки по 25 людей. Під час зібрання ми чули сильні вибухи. Я дивилася на місцевих жителів і думала: «Незважаючи на небезпеку, яка їх оточує, люди збираються, моляться, слухають Боже Слово». Пастор цієї церкви постійно ризикує, їдучи до них. Молімося за людей, які перебувають у таких складних обставинах.

Олена Курченко,
Сумська область, уривок з листа

ПРАКТИЧНІ ПОРАДИ

ЯК ГОВОРИТИ З ДІТЬМИ ПРО СМЕРТЬ?

Майже всі діти переживають страх перед смертю. Це стається, напевно, тому, що навіть дитина передчуває людську смертність. І їй треба допомогти подолати цей страх. Бо інакше він буде контролювати її життя тривалий час.

Бог створив Адама для того, щоб він жив вічно — якби не впав у гріх. Тобто смерть не мала над ним влади. Смерть — це результат гріхопадіння. Це ворог людини і Бога. У Посланні до євреїв написано, що кожна людина живе зі страхом смерті. Саме тому Ісус прийняв тіло та кров, щоб «смертю знищити того, хто має владу смерті, щоб діавола, та визволити тих усіх, хто все життя страхом смерті тримався в неволі» (Євр.2:14).

Всі ми — чи то дорослі, чи малі — живемо з цим страхом, який іноді буває сильнішим, а іноді вгамовується. І коли діти діляться цим із батьками, то ті можуть казати: «Навіщо тобі про це думати? Тобі ще рано замислюватися над таким. Ти ще будеш жити довго». Але дитину такі відповіді не задовольняють. Вона має за своїти інший спосіб мислення — біблійний, щоб бути вільною від страху перед смертю.

Спостерігаючи за своїми дітьми, бачу, що з цим страхом вони починають стикатися вже у 5–7 років. І ми маємо допомогти їм його подолати, щоб вони жили у свobodі.

Ось як було це в мене. Мій син якось підходить до мене і каже: «Знаєш, колись настане момент, і ти помиратимеш. Ти знаєш, як це жакливо?! По-перше, ти перестанеш дихати. Потім тебе покладуть у труну і закопають, як дідуся...» Із цих слів я відчув, що це було перше його усвідомлення кімечності життя. «Це страшно, — продовжив син. — Але це ще не все. Ти помреш першим, а потім — усі ми».

Я дозволяю дітям розмовляти зі мною на будь-які теми. І сприймаю їхні слова серйозно та серйозно відповідаю на них. Я розумію, що це проблема, з якою стикаються люди в ту чи іншу мить. Так каже Писання.

Після цього питання я зрозумів, що маю залишити все — і порозмовляти з сином. Моя дитина стикнулася з реальністю і почала усвідомлювати її. А я усвідомлював те, що маю допомогти синові стати переможцем у цій боротьбі.

Тому я сказав:

— Так, ти правий, смерть — це жакливо, — бо й справді уява мого сина змальовувала жакливі картини того, як я буду задихатися і як мене закопають у землю. — Біблія

каже, що смерть — це ворог. Але уяви собі таке: ти ніколи-ніколи в житті не спав. І ось тобі кажуть, що ти маєш заснути. Твої очі перестануть бачити. Вуха перестануть чути. Голова перестане мислити. А тіло буде лежати, не поворухнувшись, цілих 12 годин. І, до речі, ти будеш повільніше дихати... Що б ти сказав на це?

— Ну, якби я не знав, як це добре спати, то для мене це було б чимось жакливим, — сказав він. — Я б усе зробив для того, щоб ніколи не заснути.

— Але ж те, що ти лежиш, нічого не бачачи, не чуючи і майже не ворухачись щодня, приємно для тебе, чи не так? — сказав я. — І знаєш, чому так? Тому що ти розумієш, що вранці прокинешся і будеш почуватися повним сили? (Насправді, я знав, що мій син любить поспати.)

— А хіба це щось подібне на смерть? — спитав він мене.

— Так. Тільки ти не зможеш прокинутися від цього сну на цій землі. Коли помер Лазар, якого воскресив Ісус, Господь сказав: «Лазар спить, і Я йду пробудити його». Люди, які не зрозуміли Христа, сказали: «Ну якщо він заснув, то одужає». Ісус їм каже: «Ні-ні. Він помер». Тож Ісус також порівнював смерть зі сном.

Я відчував, що син трохи заспокоївся, але він продовжив розмову:

— А як же щодо закопано-го тіла?

— Знаєш, наше тіло — це одяг для душі, яка всередині нас. І наша душа — це справжні ми. А тіло — як той старий одяг з плямами та дірками, який ми з тобою нещодавно викинули. Отак і наше тіло з часом зношується. А потім воно зношується настільки сильно, що Бог скаже: «Все, досить. Пора його міняти!» От дивись: я тут лежу з тобою, але частина мого одягу на мені, частина в шафі, частина в Мексиці (туди ми віддавали хороший одяг, якого не носили), а ще якась частина у смітті. Всім я ж із тобою. Так само, як і тоді, коли під час смерті тіла Бог змінить наш «одяг», ми все одно лишатимемося жити з Ним вічно.

Тому я першим поміняю «свій одяг», бо він уже старіший, а ти — новенький, тому «поносиш його» трохи довше.

— Ну тоді це непогано, — сказав син і був уже готовий спокійно заснути.

Як ви гадаєте, звідки я взяв цей образ? Це від апостола Павла. Тож на наступне синове питання я теж скористався думками з Писання.

— А що далі? — не вгавав він.

— А далі, одягнувши нове вбрання, яке, до речі, більше ніколи не буде зношуватися, ти зможеш в одну мить переміститися в будь-яку точку. Навіть через стіну зможеш проходити, бо так робив Ісус після воскресіння. І це той одяг, у якому ти можеш прийти у Божу присутність і не згоріти. І в ньому ти зможеш ходити по вулицях зі щирого золота. Це такий чудовий одяг, який схожий на той, який буде на Христі — тільки у Нього більш славний. До речі, не забувай, що там нам будуть служити ангели. І до речі, тільки в цьому новому одязі ми зможемо зустрітися з Павлом, який так цікаво розповів нам про це.

— А з Мойсеєм?

— Також.

— О, а мені дуже хочеться поговорити з Йосипом.

— Добре, ти матимеш таку можливість. Тому що в такому одязі там ходять майже всі.

І коли синок вже засинав, я міцно обійняв його і сказав:

— Синку, ми з мамою там будемо дуже чекати на вас.

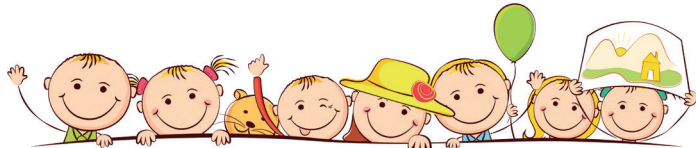
І коли твій земний «одяг» зношиться і його закопають у землю, а ти заснеш незвичайним сном і прокинешся в новому одязі перед Божим лицем, тато з мамою будуть радісно зустрічати тебе. І ми ніколи вже не розлучимося.

— Це чудово, тату, — сказав він і заснув спокійним сном без страху перед смертю.

Сергій ВІТЮКОВ

Димяча сторінка

ТОЙ, ХТО ПЕРЕМІГ СМЕРТЬ

Того вечора Сергійко ніяк не міг заснути. Він крутився в ліжку, і все думав, думав... Його непокоїло дуже важливе питання. «Що станеться зі мною, коли я помру? — схвильовано запитував сам себе хлопчик. — Невже мене просто не стане? Невже я щезну, як безслідно щезають злі герої у казках? Але як це — мене не буде?». Сергійко намагався собі уявити життя без самого себе, але у нього це не виходило. Нарешті він піднявся з ліжка і потупцяв на кухню, щоб попити води.

На кухні була мама. Вона здивувалася, побачивши Сергійка.

— Ти ще не спиш?

— Та... я... води хочу.

Сергійко зробив один ковток і поставив кружку на стіл.

— Мамо... я хотів у тебе щось запитати... А це правда, що мене не стане, коли я помру?

Мабуть, мама не очікувала почути від свого шестирічного сина таке запитання.

— Іди у ліжко, я зараз прийду до тебе.

Через хвилину мама вже сиділа біля Сергійка.

— Синку, ти ж знаєш, що смерті не уникнути. Людське тіло старіє і помирає. Але кожна людина має ще й душу, яка безсмертна. Твоя душа — це і є ти. Навіть якщо помре твоє тіло, душа твоя продовжуватиме існувати. Тому ніхто після смерті не щезає безслідно.

— Я боюся помирати, мамо...

— Сергійку, пам'ятаєш, нещодавно ми читали у Біблії про Божого Сина Ісуса Христа?

— Пам'ятаю, — відповів Сергійко. — Там ще було написано, що Він постраждав і помер за наші гріхи.

— Так. А що з ним сталося потім, на третій день після смерті?

— Воскрес!

— Правильно, Ісус Христос воскрес. Смерть не змогла втримати його у могилі. Він воскрес, і це зна-

чить, що Він сильніший за смерть! А ще згадай, Христос сказав, що кожний, хто вірує у Нього, матиме вічне життя.

— Мамо, якщо я вірую в Ісуса, Він зробить так, що я ніколи не помру?

— Він зробить так, що помре тільки твоє тіло, а душа буде жити з Ним вічно.

«Значить, я не щезну», — з полегшенням подумав Сергійко.

— А як Він це зробить? — вже сонним голосом запитав він.

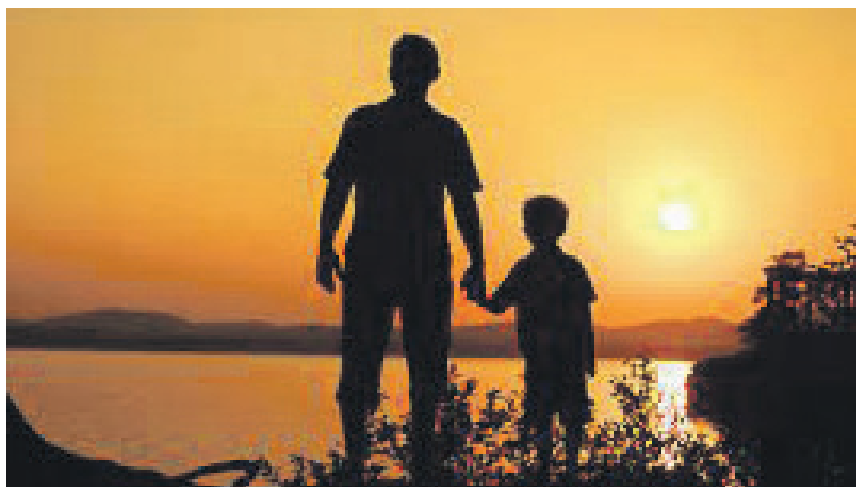
— Завтра домовимося, синку. А зараз на добраніч, бо ти вже заси-

Сергійко відчув жах, який почав сковувати руки й ноги. Він хотів побігти, але не міг і поворухнутися.

— Мамо! — закричав він. Але зрозумів, що мама його не чує. «Треба кликати Того, Хто сильніше за смерть», — згадав Сергійко.

— Ісусе! Ісусе! Допоможи мені! — з усієї сили вигукнув він.

Раптом звідкись з висоти крізь темряву прорвався білосніжний осяйний промінь. Він, наче блискавка, вдарив ту, яка сиділа на троні, і... вона щезла! Просто щезла, розчинилася у повітрі, як злий герой у

наєш.

— На добра...ніч...

Сергійко заснув. І наснився йому дивовижний сон.

Ніби він стоїть у величезному темному залі перед високим тронном. А на троні — якась страшна довготелеса істота, уся в чорному, з косою...

«Смерть», — одразу здогадався Сергійко.

Сергійко не бачив її обличчя, але підозрював, що воно потворне.

З-під опущеного на обличчя каптура почувся скрипучий голос. Здається, Смерть зверталася саме до Сергійка.

— Ти мене боїшся?! Правильно! Бійся! Я завжди поруч, і в будь-який час можу з'явитися несподівано! І тоді ти щезнеш! Щезнеш назавжди!

чарівній казці... А на троні замість неї з'явився Чоловік у білій одежі. Вся його постать сяяла так, що Сергійкові було боляче дивитися на нього. Чомусь Сергійко був впевнений, що Чоловік... посміхається йому.

— Не бійся, Я воскресіння й життя. Хто вірує у Мене, хоч і помре, буде жити, — промовив Він до Сергійка.

Щойно Сергійко почув ці слова, дивний солодкий спокій наповнив його серце. «Це ж Ісус! — подумав він. — Ісус, Який переміг Смерть!». Від страху не залишилося й сліду.

Сергійко розплющив очі й побачив безхмарне ранкове небо. Весняне сонячне тепло лагідно торкалося Сергійкового обличчя.

Починався новий день.

Ольга КАЗЬМИНА

Димяча сторінка

НЕБО

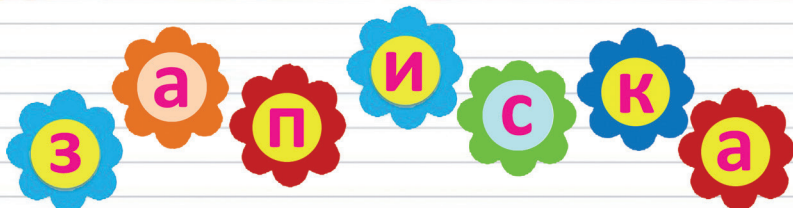
Так близько небо наді мною,
Аж серцю люблю і очам.
Дивлюсь на нього із журбою,
Що на землі я, а не там...
Не там, де сонячні оселі,
Де зорі мрійно мерехтять,
Де нас Господь колись розселив
Уже для вічного життя.
Як часто хмари поміж нами
Все розділяють нас чомусь...
Та вірю я — небесну браму
Мені відкриє Сам Ісус.

ЙДУ ЖИТТЯМ

Я їду, не чую втоми,
Луки барвами горять,
Котить день назустріч гомін —
В ньому Божа благодать.
Серця чую перестуки —
Як в нім радість не знайти?
Бог веде мене за руку
До кінцевої мети.
З Ним душе моя спокійна,
І у відчай не впаде.
Йду життям, а шлях надійний
До спасіння приведе.

Сергій РАЧИНЕЦЬ

У Біблії є безліч текстів, де Христос обіцяє своїм послідовникам, що вони будуть жити вічно і смерть — це просто перехід у це життя. Ісус стверджує, що в домі Його Отця багато осель і Він готує там місце для кожного з нас, хто вірить у Господа.

І саме перші букви цих текстів допоможуть вам розшифрувати записку, що містить особливе і дуже обнадійливе послання Ісуса до нас. Знайдіть вказаний текст у Біблії (користуйтеся перекладом І. Огієнка), уважно прочитайте його і в кружечок запишіть першу літеру цього вірша.

☐ Пс.55:14

☐ Фил.2:8

☐ Рим.6:4

☐ Іс.25:8

☐ Ів.14:7

☐ Пр.24:11

☐ 1Кор.15:21

☐ Ів.14:1

☐ Пр.11:4

☐ 1Кор.15:26

☐ 1Кор.15:49

☐ Фил.3:20

☐ 1Кор.15:42

☐ 2Кор.1:9

☐ Ів.6:48

☐ Ів.3:36

☐ 1Кор.15:20

☐ 1Кор.15:51

☐ Пс.102:4

☐ 2Кор.4:10

☐ Пр.10:2

☐ Йов.5:20

☐ Ів.1:4

☐ 1Кор.15:52

☐ 1Петр.3:11

☐ Юда 1:25

☐ Рим.6:16

☐ Об.22:7

☐ Рим.6:3

☐ 1Ів.5:17

☐ 1Кор.15:53

☐ Мт.5:12

☐ Ів.14:2

☐ Пс.23:4

☐ 1Кор.15:55

☐ 1Кор.15:56

☐ Кол.1:22

ПОКЛИКАНІ НЕСТИ НАДІЮ

26-29 серпня 2025 року на християнській базі «Трембіта» в с. Верхнє Синьовидне на Львівщині відбувся ретрит благовісників УЦХВЄ, в якому взяли участь члени місії «Голос надії». Служителі прибули з десяти областей України. Захід організований з ініціативи Департаменту благовістя, який очолює Володимир Бобик, мав на меті духовне зміцнення, навчання та спілкування. Гасло «Покликані нести надію» — стало головною темою ретриту.

МОЛИТВА НА ГОРІ

Після обіду, який приготувала команда кухарів-християн із Нововолинська, відбулося перше зібрання. Залучала пісня «Великий Бог, як слави Ти!», і атмосфера молитви наповнила серця. Слово виголосив пастор зі Сколе Іван Онисів, який нагадав: благовісники покликані Богом нести Євангеліє знедоленим.

Особливою частиною дня стала молитва на горі. Піднявшись на вершину, служителі ревно благали Господа за Україну, воїнів, полонених і всіх, хто страждає від війни. Вечір завершився зворушливим співом дітей: «Боже, хай закінчиться війна...»

НОВЕ ПОКОЛІННЯ БЛАГОВІСНИКІВ

Сонячний ранок 27 серпня розпочався спільною молитвою та братнім спілкуванням. Головним проповідником цього дня був пастор із Чернівців Олек-

сандр Григорчук, який є координатором стратегічної ініціативи розвитку місії УЦХВЄ. Він акцентував на трьох принципах благовістя: євангелізмі присутності, слові благовістя та слові переконання.

У цей день служив новостворений гурт молодих братів «Благовісники». Це була хвиля радості, яка наповнила залу і стала ще одним підтвердженням: Бог підіймає нове покоління благовісників.

СЛУЖІННЯ В «СІРІЙ ЗОНІ»

Ранкова молитва наступного дня була слізною. Хоч у Карпатах було тихо, але новини про ворожі обстріли міст України викликали глибокий біль у серцях. Першим проповідував Юрій Яковчук — із родини, де семеро рідних братів служать місіонерами в Україні. Він наголосив на важливості послуху Господу понад власний досвід. Петро й Ілона Полещуки — місіонери з Херсонщини — свідчили про

Божі чудеса у «сірій зоні».

Центральну проповідь виголосив Ростислав Боришкевич, директор місії «Добрий Самарянин» з Рівного. Він закликав виконати головне доручення Христа — «Йдіть і навчіть!» А також поділився власним свідченням зцілення після важкої недуги. Завершилося служіння відкритою сесією «Питання-відповіді».

«НЕДОСЛІДЖЕНЕ БАГАТСТВО ХРИСТА»

Така тема лягла в основу вечірнього зібрання. Головним проповідником вечора був почесний єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко. Він проповідував на текст із Ефесян, 3:8: «Мені, найменшому від усіх святих, дана благодать — благовістити поганам недосліджене багатство Христове». Служитель наголосив, що благовісник не має відволікати людей другорядними питаннями, а вказувати на Ісуса Христа.

У відкритому наметі, де відбувалося зібрання, відчувалася особлива Божа присутність. Після офіційного зібрання спілкування з Михайлом Паночком продовжилося у великій кімнаті біля каміну до півночі.

ЗАВЕРШЕННЯ ТА БЛАГОСЛОВЕННЯ

Останній день конференції розпочався традиційним ранковим зібранням у наметі. Служили брати з церкви м. Вараш. Після обіду відбулася заключна частина — подяки, спілкування та виїзд учасників.

З'їзд благовісників на базі «Трембіта» приніс багатьом духовне перезавантаження. Свіже гірське повітря, мальовнича природа, джерельна вода створили атмосферу миру й відновлення. Служителі поїхали на місця служіння сповнені сил, готові знову нести Добру Новину — аж до лінії розмежування і на фронті.

Геннадій АНДРОСОВ

КРОСВОРД

По вертикалі:

1. Місто, засноване Юлієм Цезарем. 2. Голова пастухів Саула. 3. Суддя-лівша. 4. Там брати продали Йосипа. 7. Батько апостола Якова. 8. Головний убір первосвященника. 10. Там Уззу поразив Господь. 14. «Хай буде так». 15. Пророчиця, жінка Шаллума. 18. Він віє, де хоче. 19. Місто неподалік від Доброї Пристані. 21. Дочка Йова. 23. Її розвіває вітер, а зерно збирають. 24. Мати Переца й Зераха. 27. Рослина, з якої ткали полотно. 28. Учень, що не повірив у воскресіння Ісуса.

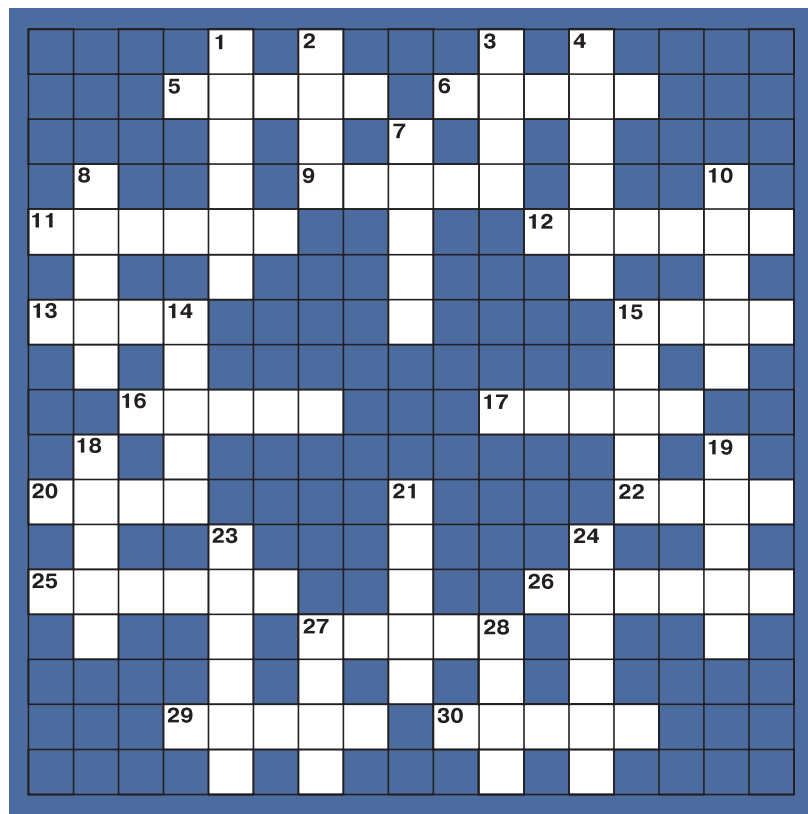
По горизонталі:

5. Матеріал, з якого Бог створив людину. 6. Цар Моава, посів «місто Пальм». 9. Один із судів Бога. 11. Єгипетська кара. 12. Місто, пов'язане з останніми моментами життя Іллі. 13. Без діл — мертва. 15. Острів в Егейському морі. 16. Місто на записи фараону. 17. Місце в Єрусалимі, де був убитий цар Йоаш. 20. Любов без діл, як ... 22. Пророк, що прорік голод. 25. Долина між сходом Єрусалима і західним схилом Оливної гори. 26. Гора, на якій жив Єлисей. 27. Батько Ноя. 29. Суддя Ізраїлю. 30. Господь ішов попереду євреїв у стовпі...

Відповіді на кросворд, розміщений у №7 (липень), 2025 р.

По вертикалі: 1. Гомер. 2. Текел. 4. Неват. 5. Нісан. 9. Іссахар. 11. Ареопар. 12. Єліма. 13. Смола. 16. Сіхар. 17. Авдон. 21. Аднах. 22. Йопія.

По горизонталі: 3. Гофер. 6. Герар. 7. Левій. 8. Лахіш. 10. Падан. 14. Гілбоа. 15. Огірок. 18. Німра. 19. Агава. 20. Мааха. 22. Порох. 23. Надія.

Виходить щомісяця

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
Розрахунковий номер: UA653052990000026008020806717,
в Приватбанку м. Луцька. Код 13359754,
або на картковий номер: 4246 0010 0967 0211
з поміткою: «Пожертвування»
Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
При передруку матеріалів посилення на газету
«ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове

Віддруковано: видавництво «А-Прінт», м. Тернопіль, тел. (0352)-52-27-37, <http://a-print.com.ua>
Замовлення № 1208

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.
Тираж: 4500 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.
Редактор: Юрій ТРОЦЬ
Адреса: вул. Княгині Ольги, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024
Телефон: +380675966118
E-mail: golosnadii@gmail.com
www.voice.org.ua